No. 8

Lei 2

Cavalerii Neamului

Editura OMNIA, Bucureşti I, Str. Academiei 24

harem?

La harem nu mă gândesc eu — răspunse Ion Călin — însă mi-am zis că acolo unde beţi voi, nu s'ar supăra profetul, dacă aş ciocni şi eu un păhărel.

— Ai înebunit, Veli? — strigă Eiub, aproape speriat — Tu ştii doar că locuinţa eunucilor face parte din harem, iar în harem profetul nu îngăduie nici unui străin să pătrundă.

— Aşa, frate Eiub, nici vinul nu-l îngăduie profetul şi de aceea nu cred că este vreun drept credincios în oraş, care în noaptea aceasta să nu guste din fructul oprit!

— Bine, bine — zise eunucul, cam încurcat — cu profetul ne-am mai împăca noi cumva, dar nu trebue să uiţi că haremul este al lui Mehemet Ali şi nici Allah singur nu mi-ar mai putea scăpa capul, dacă stăpânul ar afla că i-am adus un străin în harem.

— Ei — făcu Ion Călin, ridicând din umeri — Mehemet Ali face acuma Bairamul la Istambul, aşa că n'are cum să ştie ce se petrece în haremul lui din Rusciuc. Afară de asta, vorba între noi să fie, numai profetul singur ştie dacă stăpânul tău se va mai întoarce vreodată pe aici.

— Pst! — făcu eunucul, îngrozit — nu cumva să te audă cineva, căci atunci amândoi suntem pierduţi! In ceeace mă priveşte, îţi mărturisesc sincer, Veli, că n'aş avea nimic împotrivă, să vii cu mine. Sunt însă ceilalţi trei eunuci...

— Ceilalţi trei nu vor zice nimic, dacă le vei spune că n'am vrut să aduc vinul, decât numai cu condiţia să fiu primit şi eu printre voi.

— Mi-e teamă, Veli, mi-e teamă — zise eunucul, scărpinându-se după urechi.

— Tu dute şi spune-le, care este condiţia mea — răspunse Ion Călin şi cu o mişcare, ca şi când ar fi fost prieten cu eunucul de când e lumea, îi făcu vânt în spre harem. Dacă în cinci minute nu te întorci, atunci ştiu că prietenii tăi nu s'au învoit şi-mi văd de drum.

— Eunucul se înapoie în harem gâfâind de greutatea osânzii. Se grăbea, ca nu cumva să piardă chilipirul. Nu se scurseseră însă cele cinci minute, pe cari i le dăduse

Toate drepturile rezervate

Călin, cân Eiub se ivi din nou în uşa de din dos a haremului şi-i făcu semn lui Călin să vină, lui pe semne, fiindu-i prea greu să se mai târască până acolo.

— Ştiam eu că nu veţi renunţa la vin! — îşi zise flăcăul, luând-o în goană în spre locul unde ascunsese damigeana. — Dacă v'aş fi cerut să-mi aduceţi şi câteva cadâne din harem şi pe acelea eraţi în stare să mi le aduceţi, numai să nu vă plec cu vinul dela nas!

Ion Călin luă damigeana în mână şi uitându-se în jurul său, să nu-l vadă cineva, se îndreptă cu paşi grăbiţi spre eunuc. Acesta îi făcu loc să intre şi flăcăul după ce urcă câteva trepte, ajunse într'o odaie, în care tolăniţi pe covoare şi perne moi, se mai găseau trei eunuci.

Eiub îl prezentă eunucilor, pe Veli, ca pe un vechi prieten. apoi îl pofti să ia loc şi el.

Ion Călin trebui să-şi dea multă osteneală să şadă cu picioarele încrucişate, după moda turcească, dar bietul om n'avea încotro. Trebuia să se supună acestei torturi, dacă nu voia ca păgânii să-şi dea seama că nu este de al lor.

I se aduse o cafea, Eiub îi oferi chiar narghileaua sa, iar pe urmă, careva din eunuci scoase la iveală cinci pahare, ascunse cu îngrijire până atunci, sub un divan şi le aşează în mijlocul cercului, pe care îl alcătuiau cu toţii.

Eiub, care ca mai marele lor, pusese stăpânire pe damigeană, încă dela început, o destupă acuma şi în vreme ce ochii îi luceau ca nişte licurici, iar limba-i umezea cu patimă buzele lipsite de mustăţi, umplu paharele pe rând, după ce mai întâi dădu el singur unul pe gât, pentru a se pronunţa asupra calităţii.

— Bun vin, ce să zic — exclamă el, umplându-şi paharul, pentru a doua oară — şi cred că este de datoria noastă, tovarăşi, să închinăm primul pahar în sănătatea prietenului nostru Veli, fără de care, această plăcere nu ne-ar fi fost îngăduită.

— Vă mulţumesc, prieteni — răspunse falşul Veli — In ceeace priveşte băutura însă cred că deabia după câteva pahare vă veţi da seama, ce vin minunat este acesta. Eu, care sunt din Macedonia, unde trăesc numai printre ghiauri şi deci am putinţa să gust mai des din băutura,

pe care, între noi fie zis, nu prea pricep, de ce ne-a oprit-o profetul, vă spun că rareori mi s'a întâmplat să dau peste un vin ca acesta.

Să trăiţi, fraţilor şi voi şi să-l rugăm pe Allah ca toate în viaţă să ne reuşească aşa, după cum mi-a reuşit mie să pun mâna pe vinul acesta astăzi.

Eunucii goliră al doilea pahar şi în înfrigurarea discuţiei: pentru ce oare nu le îngădue profetul supuşilor săi să bea, îl goliră şi al treilea şi nici nu-şi dădură seama, când le alunecă pe gât al patrulea.

Când Eiub vru să umple paharele din nou, damigeana era cât p'aci să-i cadă din mână, atât de mare era moleşala ce-l cuprinse deodată.

— Mi se pare că ţi s'a cam urcat vinul la cap, Eiub effendi — zise unul dintre eunuci, râzând, fără să-şi dea seama că în vreme ce rostea aceste cuvinte, căsca şi el grozav.

— Se poate... se poate — gâfâi mai marele eunucilor care se făcuse roşu ca focul. — Neobişnuinţa este de vină... dar mă întind puţin, colea, să-i fac damblaua vinului .. şi pe urmă... însă să nu beţi .. tot...

Mai mult nu apucă să zică Eiub, deoarece somnul i se lăsă pe ploape ca nişte ghiulele de plumb şi peste câteva clipe sforăia ca un urs.

Ceilalţi eunuci căscau şi ei de zor, însă nu-şi dădeau seama că nu-i mai despărţea, decât un singur pas de soarta lui Eiub.

Şi pasul acesta Ion Călin avu grijă să-l grăbească tot mai mult.

— Ei, dragii mei — zise falşul Veli, luând damigeana în mână — se vede că nu sunteţi obişnuiţi ca mine. Cred însă că, oricât, tot veţi duce mai mult la tăvăleală, decât mai marele vostru!

Viclenia lui Călin reuşi. Eunucii, vrând să dovedească, cum că vinul nu-i poate dobârî cu atâta uşurinţă, ca pe Eiub, dădură toţi trei pe gât încă un pahar.

Falşul Veli începu să le istorisească o poveste oarecare, din pretinsa lui patrie, Macedonia, dar nu avu nevoie să născocească decât începutul minciunii, deoarece eunucii, fără să mai spună un cuvânt, se lungiră peste perne şi adormiră, blegi, ca nişte pui pe curcă.

— Slavă Domnului!— exclamă atunci Călin, sărind în picioare şi frecându-şi cu mâinile pulpele amorţite. — Dacă ar fi trebuit să mai şed mult aşa, cu picioarele încrucişate, cred că nu mi le-aş mai fi putut îndrepta, niciodată!

După ce-şi mai desmorţi trupul, flăcăul îi strigă pe rând pe eunuci, îi sgâlţâi apoi, spre a se încredinţa că au adormit, într'adevăr, iar când văzu că păgânii zac ca nişte butuci, exclamă, voios:

— Dar zdravăn praf le-ai mai pus în vin, frate Peneş! Mi-e teamă că-i apucă Ramazanul anului ce vine şi ei tot nu se vor deştepta! Acum însă, să vedem ce este cu cheile lui Eiub effendi?

Cu aceste cuvinte Ion Călin se apropie de umflatul şef al euncilor, îl căută la brâu şi într'adevăr dădu peste legătură de chei, de care îi vorbise Peneş.

Cu un strigăt de bucurie, flăcăul smulse cheile din cingătoarea eunucului, le învălui bine în brâul, pe care îl deslegă de pe mijlocul altui păgân şi se îndreptă spre fereastră.

După ce se încredinţă că nici chiar sentinela, care îşi avea postul în această parte a palatului, nu mai era la locul său, fiind dus şi el pe semne în vreun locşor ascuns, unde porunca profetului era ţinută ca şi la eunuci, miorlăi de trei ori, imitând atât de bine miounatul de pisică, încât ai fi jurat că e vorba de vreun cotoi îndrăgostit.

Din fundul grădinii răspunse îndată acelaş miorlăit de pisică, iar peste câteva clipe, Călin zări mai multe făpturi negricioase, cari se apropiau pe furiş de harem.

Din mijlocul lor se desprinse un bărbat înalt şi spătos care înaintă până sub fereastră de unde pândea Călin.

Fără să mai întrebe ceva, flăcăul aruncă jos legătura de chei, învăluită în brâul eunucului şi aplecându-se peste fereastră, arătă cu mâna spre uşa de din dos a haremului, pe unde intrase el însuşi.

Bietul Eiub încuiase el uşa aceasta, învârtind chiar de două ori cheia în broască, deoarece capul lui stătea chezăşie pentru respectarea sfinţeniei haremului. Totuşi uşa se deschise acuma — şi încă, chiar cu aceeaş cheie, care o încuiase — spre a lăsa să pătrundă în harem,

tocmai aceia pe cari profetul voia să-i ţină cât mai departe de alcovul sfânt musulmanilor: creştinii.

Cavalerul Nopţii, urmat de cei şase tovarăşi ai săi, urcă în grabă treptele cari duceau la locuinţa eunucilor şi ajunşi acolo, strânse cu căldură mâna falşului Veli, spunându-i:

— Bravo, frate Căline, ţi-ai îndeplinit de minune însărcinarea. Cred că prietenii aceştia ai tăi n'au apucat să golească întreaga damigeană?

— La al cincilea pahar au fost gata, răspunse Ion Călin.

— Aşa îmi făcusem şi eu socoteala. Acuma însă — urmă Peneş — să vedem pe unde este intrarea în haremul propriu zis.

Flăcăii se resfirară prin cele patru odăi, cari alcătuiau locuinţa eunucilor şi în curând se auzi glasul lui Ţinteş. care striga:

— Pe aici, fraţilor! Aici trebuie să fie.

Voinicii se îndreptară cu toţi înspre odaia de unde venise chemarea lui Ţinteş.

Odaia aceasta era o încăpere pătrată, rânduită ca şi cea dintâi, numai cu covoare, perne şi divanuri şi în ea dădeau două uşi. Una, pe unde intrase Ţinteş şi Cavalerii Nopţii, iar alta drept în faţa acesteia.

Cea de a doua uşă însă, nu era o uşă obişnuită. Făcută din tăblii groase de fier, avea un lacăt ferecat, pe care niciun topor din lume nu l'ar fi putut sparge.

— Bine îşi mai păzeşte cadânele Băutorul de Sânge! — exclamă Peneş, când intră şi el în odaie şi văzu uşa de fier. — Dar nu s'a făcut încă o uşă îndeajuns de ferecată, pentru a fi stăvilar trecerii Cavalerilor Nopţii!

Cu aceste cuvinte, Peneş începu să caute prin legătură de chei, pe care Călin o luase dela Eiub, şi alegând-o pe cea mai mare, o vârî în broască şi o răsuci odată, de două ori. Apăsă apoi pe clanţă şi uşa, a cărei greutate n'ar fi putut-o duce în spinare nici zece oameni, se deschise scârţâind.

— Fiţi gata, copii — le zise Cavalerul Nopţii tovarăşilor săi — căci nu ştim ce ne poate aştepta, dincolo de această uşă. Din haremul lui Mehemet Ali noi nu cunoaştem decât partea aceea, în care au fost închise

cele opt romance. Ori, după cum vă puteţi da seama şi voi, acuma, un harem are nenumărate încăperi şi din fiecare ne poate pândi câte o primejdie.

Veniţi după mine, umblaţi însă astfel, ca nici musca să nu ne simtă!

După aceste sfaturi, pe cari Cavalerul Nopţii socoti că era bine să le mai împrospăteze în mintea tovarăşilor săi, spre a-i împiedica să se pripească, Peneş deschise larg uşa de fier şi intră pe un coridor nu prea lung, luminat slab de o singură lămpiţă.

După câţiva paşi, Cavalerii Nopţii ajunseră în celălalt capăt al coridorului, unde însă drumul le era stânjenit de o nouă uşă. Dar aceasta nu mai era de fier, ci de stejar afumat, având la înălţimea capului nişte zăbrele, făcute pe semne anume, ca eunucii să poată spiona ce se petrece în harem, fără să fie văzuţi de cadâne.

Peneş se uită printre aceste zăbrele şi privirea-i căzu într'o încăpere destul de mare, rânduită aproape numai cu covoare şi perne, ici colo zărindu-se doar câte o măsuţă, sau un scaun bătut în sidef. Printre perne erau aruncate la întâmplare parcă, narghilele, mai mici şi mai mari, toate însă turnate din cristalul cel mai preţios.

Nici unde însă nu se zărea picior de cadână.

Dar Peneş n'avea timp de pierdut cu şovăeli şi fără a mai sta la gânduri apăsă pe clanţă. Uşa era încuiată însă.

Atunci scoase din nou la iveală legătura lui Eiub, căută până ce găsi cheia potrivită şi descuie uşa.

Prevăzător, la început, Peneş o crăpă numai şi n'o deschise de tot, decât numai când auzu-i ascuţit nu fu isbit de nici un fel de sgomot ce ar fi venit din odaia de taifas a cadânelor.

Coborâ apoi trei trepte, şi spre marea lui mirare văzu că în odaie nu se găsea într'adevăr nici una din femeile lui Mehemet Ali.

In stânga, în dreapta, în faţă însă, se vedeau nenumărate uşi.

Pe care din ele să apuce acuma? Care era uşa, în dosul căreia tânjeau cele şapte nefericite romance, răpite de başbuzuci? Peste ce dădeau, dacă uşa, pe care ar fi deschis-o, la întâmplare, nu era cea nimerită?

Tot atâtea întrebări, la cari nici Peneş şi nici ceilalţi Cavaleri ai Nopţii nu puteau găsi răspuns. Voinicii se uitau nedumeriţi unul la altul şi apoi toţi îşi îndreptară privirile în spre Peneş, întrebându-l din ochi, ce era de făcut.

Lipsit de orice amănunt, care să-l călăuzească, fără vreun semn care să-i arate calea cea dreaptă, Peneş hotărî să lase totul la voia întâmplării şi să pornească spre uşa, pe care îl va îndrepta instinctul.

Fără a mai şovăi deci, o luă drept înainte, se opri în faţa uneia din numeroasele uşi, puse mâna pe clanţă, apăsă şi intră.

Un întreit ţipăt întovărăşi mişcarea hotărâtă a Cavalerului Nopţii.

Dar ţipetele aproape că nici nu se sfârşiseră şi în fiecare mână a lui Peneş se ivi ţeava ameninţătoare a câte unui revolver.

— Încă un cuvânt şi sunteţi fiicele morţii! — zise Peneş, singurul dintre Cavalerii Nopţii, care îşi păstrase veşmântul obişnuit, în care îl cunoşteau păgânii. — Vreau să ştiu care din voi este turcoaică?

Cele trei femei care şedeau întinse pe divanuri, îmbrăcate în străveziile lor costume de cadâne, se uitau uluite la străinul care îndrăznise să pătrundă în harem, dar niciuna din ele nu avu curajul să răspundă.

— V-am întrebat, care din voi este turcoaică? — repetă Cavalerul Nopţii. — Fiţi fără de teamă, căci Cavalerul Nopţii nu se atinge de femei, fie ele creştine sau păgâne.

— Cavalerul Nopţii! — exclamă atunci toate trei, deodată — D-ta eşti Cavalerul Nopţii?

— Eu sunt şi v-am spus că oricare ar fi credinţa voastră, nu aveţi de ce să vă temeţi, fiindcă mâna mea n'a făcut încă vreun rău niciunei femei. Vreau să ştiu însă, dacă printre voi se găseşte vre-o turcoaică, deoarece ceeace vreau să vă întreb, poate privi numai pe creştine.

— Niciuna... niciuna nu suntem turcoaice! — strigă una din cele trei femei. — Intreabă-ne ce vrei şi-ţi vom răspunde adevărat, vestite Cavaler al Nopţii.

Până şi în harem, ale cărui prizoniere nu vin în a-

tingere, decât cu eunucii, se răspândise deci faima Cavalerului Nopţii.

— Dacă nu sunteţi turcoaice, atunci nu mai e nevoie să stau cu arma în mână în faţa voastră — zise Peneş, vârându-şi revolverele în cingătoare. — Şi fiindcă mi-aţi făgăduit să-mi răspundeti adevărul, vă rog spuneţi-mi, pe care uşă se intră, pentru a da peste cele şapte române, cari au fost răpite de başbuzuci, cam în ajunul plecării lui Mehmet Ali la Istambul?

— Şi eu... şi eu sunt românca, vestite Cavaler al Nopţii — zise atunci cu lacrimi în ochi şi în dulcele grai românesc, una dintre cele trei prizoniere. — Dacă ai venit aici pentru a le scăpa pe surorile mele de suferinţă, îndură-te şi de mine şi du-mă din iadul acesta, în care tânjesc aproape de un an de zile.

Lui Peneş i se strânse inima de durere, în faţa suferinţei ce se citea în ochii şi în vorba cadânei. Oricât de mult se grăbea şi oricât îşi primejduia viaţa, cu fiecare clipă pe care o petrecea mai mult în harem, Cavalerul

Nopţii nu se putu stăpâni să nu se apropie de biata nenorocită şi ştergându-i lacrimile din ochi, să nu-i spună:

— Te voi lua, copila mea şi dacă nu sunteţi prea multe, vă voi lua de aici pe toate creştinele, cari aţi fost târâte în acest lăcaş de groază.

In clipa aceea un sgomot ciudat pătrunse în odăiţa în care se găsea Peneş, un sgomot urmat îndată de câteva ţipete înăbuşite.

Cavalerul Nopţii ieşi ca fulgerul din odaie, dar în pragul uşii rămase încremenit.

Ţipătul celor trei cadâne, în odaia cărora intrase Peneş, fusese auzit şi de celelalte femei ale haremului, cari ieşiră afară din odăile lor râud pe rând spre a vedea, care fusese pricina lui.

Multe din ele, dând cu ochii de tovarăşii lui Peneş, cari purtau veşminte turceşti, se speriară şi fugiră îngrozite înapoi. în chiliile lor, crezând că au de a face cu niscaiva păgâni, cari au răsbit cu forţa în harem şi acuma voiau să le siluiască.

Cavalerii Nopţii însă, după înţelegerea luată mai dinainte cu căpetenia lor, întrebară îndată: „Cari din cadâne sunt turcoaice?“

In tot haremul lui Mehemet Ali însă nu erau decât două turcoaice, cari, acum, încredinţate că se găsesc în faţa unor oameni de aceeaş religie cu ele, se arătară îndată, spre a scăpa de soarta crudă, de care credeau că vor avea parte creştinele.

Care nu le fu însă mirarea, când în loc să se vadă primite cu bucurie, străinii se repeziră la ele şi cât ai clipi din ochi le vârâră căluşuri în gură şi le legară cobză.

Uimirea cadânelor creştine întrecu însă atunci pe aceea a turcoaicelor.

Cine erau păgânii aceştia, cari legau pe femeile de aceeaş credinţă cu ei şi cari pentru ele, ghiaurele, aveau priviri blânde, pline de bunăvoinţă?

Deslegarea enigmei avea să le-o dea însuşi Cavalerul Nopţii, care revenind în odaia de taifas, înţelese dintr'o singură privire cum stăteau lucrurile şi îşi întrebă tovarăşii:

— Numai două turcoaice ?

— Numai două, toate celelalte sunt creştine ! — răspunse Ţinteş.

— Sărmane nenorocite — se adresă atunci Peneş, cadânelor, cari se uitau uluite la el — nu vă fie teamă, căci oamenii, pe cari îi vedeţi înaintea voastră nu sunt păgâni, ci creştini îmbrăcaţi în haine turceşti, pentru a se putea strecura mai uşor în acest iad al păgânismului. Nu am venit la voi cu nici un gând rău, am venit numai să scăpăm din ghiarele Băutorului de Sânge pe cele şapte nenorocite, cari au fost aruncate în harem, acum câteva săptămâni. Vă rog deci, spuneţi-mi, unde le putem găsi şi pe urmă vom pleca, pentru a nu vă mai turbura liniştea de care vă puteţi bucura măcar acuma, când crudul vostru stăpân nu este aici.

— Iţi arăt eu, unde le poţi găsi, Cavaler al Nopţii. — Răsună în spatele lui Peneş, glasul romăncei, în a cărei odăiţă intrase la început voinicul.

— E Cavalerul Nopţii... E vestitul Cavaler al Nopţii ! — se auzi un murmur de admiraţie din mijlocul cadânelor.

Peneş însă nu luă în seamă manifestaţia de simpatie, pe care cadânele creştine i-o făcură, deoarece şi aşa zăbovise prea mult şi luând-o de mână pe cadâna romăncă, o rugă să-i arate cât mai iute drumul ce ducea la încăperea, în care se găseau nenorocitele căutate de el.

Cadâna intră cu el pe o uşă, ajunse într'un mic coridor, în care dădeau alte uşi, şi în faţa uneia dintre acestea, se opri.

— Aici sunt — zise ea — dar uşa este încuiată şi cheia o păstrează Eiub.

— Cheia este la mine — răspunse Cavalerul Nopţii şi începu să caute cu înfrigurare printre cheile legăturii, pe care Ion Călin o luase dela eunuc.

In sfârşit o găsi, o vârî în broască şi deschise uşa.

Cele şapte romăncе, trezite din somn, de sgomotele cari veneau din odaia de taifas, erau în picioare şi trăgeau cu urechea, curioase de a afla şi ele, care era pricina neobişnuitei gălăgii. Când auziră însă cheia învârtindu-se în broască, sărmanele fiinţe, cari de săptămâni de zile trăiau într'o veşnică groază, credeau că le-a sosit clipa, în care îngerul ce le păzise până atunci, îşi va

retrage mâna ocrotitoare de deasupra lor şi se ghemuiră sfioase în colţul cel mai îndepărtat al încăperii ce le slujea de temniţă.

Dar când Peneş, pe care îl cunoşteau dela ultima lui încercare de a le smulge din mâinile Băutorului de Sânge, se ivi în pragul uşii, toate şapte scoaseră un strigăt de bucurie şi alergând înaintea lui. îngenunchiară în faţa-i ca înaintea unui mântuitor de mult aşteptat.

— Cavalerul Nopţii... ai venit! — strigară nenorocitele şi vocea lor înăbuşită de lacrimi dovedea îndeajuns nădejdea, pe care o aveau în acest misterios erou al acelor vremuri. — Ştiam că nu ne vei lăsa şi vei veni.

— Ridicaţi-vă, sărmane fiinţe oropsite — zise Peneş, mişcat până la lacrimi — ridicaţi-vă şi veniţi să vă scot din acest infern, unde aţi fost târâte de oameni fără suflet şi fără inimă! Luaţi ce puteţi de aici, spre a vă acoperi întru câtva măcar goliciunea trupurilor şi veniţi după mine!

Cele şapte romînce adunară în grabă, care un văl mai des, care un covor, care un şal turcesc, smuls depe perete şi porniră după Cavalerul Nopţii, aşa cum pornesc copiii după mama lor.

Ajuns însă în sala de taifas, Cavalerul Nopţii se văzu deodată înconjurat de vreo alte şapte femei, cari se agăţară de el, cari îi sărutau mâinile, poalele pelerinei şi cari se rugau de el, ca de Dumnezeu, să le ia şi pe ele, să le scape şi pe ele din ghiarele Băutorului de Sânge.

— V-aş lua, v-aş lua pe toate — răspunse Peneş, înduioşat — dar cum să pornim atâţia, cum să răsbim atâţia afară din harem?

— Intâmple-se orice — strigară femeile — noi nu mai rămânem aici, când ştim că poarta haremului s'a deschis, măcar pentru o clipă! Dacă scăpăm, bine, dacă nu, atunci preferăm moartea, decât să mai rămânem pradă josnicelor pofte ale Băutorului de Sânge!

Cu toate că prin hotărârea pe care avea s'o ia, îşi primejduia nu numai propria sa viaţă şi pe aceea a tovarăşilor săi, dar şi viaţa celor şapte romînce, a căror fugă o ştia asigurată, Penes se lăsă înduioşat şi răspunse:

— Bine, fie! Nu vă făgăduiesc însă să vă scot, decât numai până dincolo de porţile palatului. De aco'o înainte mergeţi unde ştiţi că aveţi un prieten sincer, fugiţi cât mai departe de cuibul acesta blestemat, căci dacă mai ajungeţi încă odată în el, atunci nimeni nu vă mai poate scăpa dela moartea cea mai îngrozitoare, pe care a putut-o născoci mintea drăcească a Băutorului de Sânge: Leagănul lui Allah!

Intr'un adevărat delir de recunoştinţă, cadânele creştine se repeziră din nou la Cavalerul Nopţii, spre a-i săruta mâinile şi veşmintele, spre a se prosterna înaintea lui, ca înaintea unui dumnezeu.

După ce şi celelalte şapte cadâne îşi ascunseră îmbrăcămintea străvezie, care sub ce putu, Cavalerul Nopţii porni înainte, după el venind patrusprezece femei smulse celui mai îngrozitor iad, pe care diavolul l-a zămilit vreodată pe pământ.

In harem nu mai rămăseseră decât cele două turcoaice şi trei creştine, pe care soarta îndurată le doborâse atât de înspăimântător, încât ajunseseră la un fel de nebunie, în care le era tot una, dacă fugeau din harem, sau rămâneau acolo, spre a sfârşi în leagănele lui Allah.

Câte zeci, câte sute, câte mii de asemenea nenorocite, de asemenea nebune nu şi-au găsit sfârşitul în haremurile turcilor!

Până la uşa din dos a haremului, fuga se desfăşură fără nici o greutate.

Dar când Peneş se uită cu băgare de seamă în spre locul unde ştia că de obicei stătea o sentinelă, sângele îi îngheţă în vine.

Sentinela, care la venirea lor lipsise din post, era acuma acolo şi se plimba cu puşca pe umăr, făcându-şi tacticos cei zece paşi în sus şi în jos.

Peneş înţelese îndată că atâta timp cât turcul rămânea la post, orice fugă era cu neputinţă. Ori nu încăpea aproape nicio îndoială că sentinela nu se va îndepărta de la locul datoriei. Plecase numai la inceput, poate pentru câteva minute doar, poate pentru mai mult timp, dar acuma se înapoiase, deoarece se apropia miezul nopţii, când se schimba garda şi trebuia să fie la postul său.

Prin urmare, salvatorilor şi fugarilor nu le mai rămânea altceva de făcut, decât, sau să aştepte schimbarea gărzii, ceeace era foarte primejdios, deoarece ar fi însemnat să mai rămână în harem cel puţin încă un ceas, până se schimba întreaga gardă a palatului, împreună cu sentinelele dinăuntrul comandamentului, sau, să încerce să se strecoare pe rând în grădină, ceeace era aproape cu neputinţă; căci chiar dacă era paznicul, şi tot trebuia măcar să simtă, dacă nu-i vedea, că la câţiva paşi de el se furişează peste douăzeci de oameni.

Sărmanele femei căzuseră în prada desnădejdei, căci tocmai când erau mai încredinţate decât oricând, că au scăpat de soarta tristă, de care avuseseră parte până atunci, tocmai când se simţeau mai sigure, sub aripa ocrotitoare a neînvinsului Cavaler al Nopţii, tocmai atunci îşi văzură năruindu-se deodată şi ultima lor speranţă.

Dar nu numai femeile, ci chiar şi neinfricoşaţii Cavaleri ai Nopţii simţiră desnădejdea strecurându-li-se în suflet, cu atât mai mult, cu cât însuşi isteţul şi veşnic născocitorul Peneş, nu părea să găsească o ieşire din cumplita încurcătură, în care se găseau toţi.

Dar se înşelau până chiar şi tovarăşii săi, când credeau că Peneş nu găsise, sau cel puţin nu spera că a găsit ieşirea din critica situaţie în care se aflau.

Cavalerul Nopţii ştia prea bine ce avea de făcut, îşi dădea seama care era singura scăpare, dar nu se putea hotărî încă, să facă pasul, deoarece era în joc viaţa lui şi dacă el, conducătorul, pierea, atunci fără îndoială că şi ceilalţi erau pierduţi.

In cele din urmă însă, înţelese că, orice întârziere putea să aducă noi şi neprevărute încurcături şi deaceea întorcându se către acela, pe care îl socotea ca un fel de locţiitor al său, îi zise:

— Ţinteş, eu mă duc să încerc înlăturarea sentinelei din calea noastră. Orice s'ar întâmpla, vei lua tu conducerea Cavalerilor Nopţii în lipsa mea şi vei face tot ce-ţi va sta în putinţă, pentru a împiedica măcelărirea lor şi a femeilor, cărora le-am făgăduit să le scăpăm.

Ţinteş vru să protesteze, vru să spună că erau acolo atâţi alţi voinici, cari puteau să-şi pună viaţa în primej-

die, dar Peneş se şi strecurase pe uşă şi aruncându-se la pământ, se lipi pe cât putu de pietrişul aleei.

In clipa aceea sentinela era în punctul cel mai îndepărtat de harem, aşa că Peneş putu să se târască neobservat câţiva pasi.

Oricât se trudea însă voinicul să nu facă zgomot, se pare că turcul tot auzise alunecarea lui pe pietriş căci se opri şi apropiindu-se de gard, cercetă grădina cu privirea.

Spre norocul lui Peneş însă, umbra unui copac cădea chiar pe trupul lui, aşa că santinela nevăzând nimic, ce să-i dea de bănuit, îşi urmă plimbarea monotonă pe lângă împrejmuirea grădinii.

Când santinela ajunse apoi iar în capătul celălalt, Cavalerul Nopţii se mai târî câţiva paşi şi în urmă, se opri din nou, când turcul se apropie de el.

Repetând de câteva ori această mişcare, în cele din urmă Peneş isbuti să ajungă la gard, tocmai atunci, când sentinela se găsea în capătul opus.

Se ghemui cât putu în stratul de flori, care mărginea gardul şi îşi desfăcu cingătoarea, apucând în fiecare mână câte un capăt.

Ţinteş, care urmărea fiecare mişcare a Cavalerului Nopţii încremeni când înţelese, care era planul căpeteniei sale. Indrăsneala lui Peneş era prea mare!

Sentinela se apropia tot mai mult de locul unde stătea pitit Peneş, după mersul lui liniştit şi nepăsător însă, se putea vedea că nu bănuia nimic, din ceeace se petrecea în dosul gardului.

Insfârşit turcul mai era numai la un pas de Peneş.

Atunci, Cavalerul Nopţii, socotind până la a zecea parte dintr'o secundă timpul de care avea nevoie sentinela, pentru a face acest pas, se ridică în picioare ca o nălucă, aruncă cingătoarea după gâtul turcului şi-l smuci înspre gard, cu atâta iuţeală, încât până să apuce să strige păgânul îşi şi simţi gâtlejul cuprins de două mâini ca două ghiare de fier, cari îl strângeau cu atâta putere, încât palma mâinii drepte ameninţa să se împreune cu stânga.

Peste câteva clipe, trupul păgânului încetă de a se mai sbate, apoi încetul cu încetul se înţepeni şi când Peneş

simţi că viaţa părăsise corpul sentinelei, dintr'o singură opintire trase cadavrul turcului în grădină.

In dosul uşii, de după care pândea, Tinteş îşi stăpâni cu greu un strigăt de bucurie. El se întoarse spre tovarăşii săi, pentru a le spune uluitoarea ispravă a conducătorului lor, dar nici nu apucă să înceapă bine, că Peneş se şi ivi în uşă şi zise :

— După mine .. iute .. toată lumea!

Cavalerul Nopţii o luă apoi prin grădina lipsită acum de supravegherea sentinelei şi după el se strecurară, din copac în copac, din boschet în boschet, patrusprezece femei şi şapte voinici.

Ajuns în partea cea mai dosnică a grădinei, ieşi prin spărtura pe care şi-o pregătise din vreme în zid şi odată în stradă, fluieră prelung.

De după colţ se iviră îndată trei trăsuri închise. Erau trăsurile unui birjar bulgar din Rusciuc, căruia Cavalerul Nopţii îi scăpase soţia dela înec, în Dunăre.

Peneş urcă mai întâi în trăsură pe cele şapte romînce şi apoi, văzând că trăsurile erau încăpătoare, se adresă astfel celorlalte cadâne, pe cari le scoase din harem :

— Care din voi nu are pe nimeni prin apropiere, să se urce în trăsuri şi o voi trece Dunărea, în România.

Dar în mai puţin de un minut, din cele şapte cadâne, nu rămase pe caldarâm decât una singură. Celelalte se grăbiră, care mai de care, să-şi găsească vreun locşor în trăsuri.

— Tu nu mergi, copila mea ? o întrebă Peneş, pe fetişcana, care rămăsese lângă el.

Cereţi mâine FASCICOLA No. 9 tuturor chioşcarilor şi depozitarilor de ziare.

Din localităţile unde nu găsiţi urmarea acestei publicaţiuni, adresaţi-vă Editurei OMNIA, Bucureşti I, Strada Academiei 24.

Tipărit la Imprimeriile Independenţa, Str. R. Poincaré, 17